

DE CE RÂZI, DARIA?

Destine din zilele noastre

CONȚINUT

Te rog să fii soția mea	3
De ce râzi, Daria?	55
A fost sau nu a fost iubire?	81

Aceste nuvele sunt și piese de teatru, toate dialogurile sunt în text.

LBRIS

We know
books

TE ROG SĂ FII SOȚIA MEA

Să nu credeți că, dacă povestirea noastră se petrece în vila Luna-unu (există și Luna-doi), ne aflăm undeva în spațiul extraterestru. Nici vorbă! Suntem în vila de birouri a unei mici stațiuni de vacanță deținută de familia Ghinea. Ei au construit aceste câteva vile, după căderea comunismului, pe un teren moștenit prin retrocedare, din moșia bunicilor. Aceștia au fost strămutați în Câmpia Bărăganului, de unde nu s-au mai întors.

Vila Luna-unu a fost prima ridicată și dotată ca locuință privată, cu o verandă acoperită, la primul etaj, în care Elena și-a amenajat un mic atelier de pictură, cu un șevalet, un scaun rabatabil și rafturi largi, pe care tânăra își păstrează ustensilele necesare. În verandă se ajunge urcând câteva trepte din camera de la parter folosită ca birou de contabilitate, căci aici se află calculatoarele.

În această dimineață superbă de august, Elena, căreia toată lumea îi spune Lili, dă culoare unui peisaj cu *valea brazilor* – cum a denumit-o ea, pe care o admiră de la ferestrele verandei. Fredonează visătoare o melodie când, deodată, în camera de la parter năvălește Ticu, gălăgios cum este el de obicei. Tot strigă ceva neinteligibil și, urcând în fugă cele câteva trepte, intră în verandă.

– Lili, Lilișor... Lili draga mea, am o mare rugămintă. Te rog să nu mă refuzi! Te implor să nu mă refuzi!

Acum, vă dați seama că nici Ticu nu este înscris în cartea de identitate cu acest nume. El se numește Constantin, dar toată lumea îi spune Ticu.

Elena, alias Lili, se rotește cu scaunul, spre Ticu, râzând:

– Ei, ce arde, unde arde?! Ce-ai mai născocit? Când te-am mai refuzat eu pe tine? Doar știi că eu nu te refuz niciodată!

– Deci, n-ai să mă refuzi! Vezi, mi-ai promis!

– Ți-am promis, dacă am să pot. Depinde ce minune îmi mai ceri, *domnule director!*, răspunde ea ironic.

– Acum, nu da înapoi! Mi-ai promis!

– Bine, bine, am promis. Care este cererea ta?

Ticu își ia de cât avânt e în stare:

– Oh, Lili, cum să-ți spun ca să înțelegi?! Te rog să fii soția mea.

Observând uimirea fetei, Ticu accentuează:

– Nu uita, mi-ai promis!

Ne fiind în stare să vorbească după asemenea surpriză, Lili face un semn cu mâna, însemnând *eu, a ta?*

Ticu confirmă:

– Da, soția mea. Dar, nu te speria, nu pentru toată viața, doar pentru două săptămâni!

Asta i se pare prea mult! Lili nu reușește să înțeleagă:

– Adică, să mergem la primărie, să ne căsătorim și după două săptămâni să dăm divorț?!

– Nu, nu. Nu trebuie să fie ceva oficial!

– Asta le-nține pe toate! Să fiu soția ta! Poate în altă viață!. Tu mai știi cine sunt eu?

– Știu, sigur că știu că ești sora mea. Dar te rog, ajută-mă să scap din încurcătură!

– Ce încurcătură? Nu înțeleg nimic! Vorbește mai clar!

– Uite, când eram la studii în Franța, m-am împrietenit cu Philippe. Și el e român, ai lui vorbesc în casă românește, deși el s-a născut în Franța... Bine, ai să vezi că, totuși, îi simți că vorbesc puțin altfel. Pun accent pe ultima silabă a unor cuvinte, nazalizează în, un, de exemplu spun Constanten și câteodată folosesc sintagme franțuzești. Iar Adelle are un r mai pronunțat...

Lili îl grăbește:

– Lasă asta, spune odată ce ai de spus!

– Eram ca frații. Dar are o soră, Adelle, care, m-a invitat să-mi arate orașul. Eu eram strâmtorat, nu aveam bani de baruri și în plus, voiam să mă țin serios de învățătură. Ca să nu-mi creez complicații, le-am spus că sunt însurat. Asta e!... Acum, Philippe m-a anunțat că vine în vizită, în România. M-am bucurat, i-am răspuns că abia îl aștept. Dar, de-odată mi-am adus aminte că trebuie să fiu însurat!

– De ce n-o rogi pe Tuți să-ți fie nevastă, doar ea este ca și adjuncta ta!

– Să cad din lac în puț?! Că și ei îi merge mintea... În plus, cu ea o să ne vedem mai des și Philippe s-ar prinde că nu suntem soț și soție. Dar pe tine o să te

prezint o dată și după aceea, n-o să vă mai întâlniți. Îl cazez în vila noastră de protocol. Acolo doarme, acolo mănâncă, jucăm biliard, ne plimbăm prin împrejurimi... Două săptămâni trec repede, o să plece și voi n-o să vă mai vedeți... Lili, Lilișor, nu ești tu scumpa mea surioară, nu te iubesc eu pe tine, cel mai mult pe lumea asta?!

– Cățeluș cu păru' creț! Nu-i spuneai la fel lui Dobrin, acum câteva zile, când te-a scăpat din nu știu ce încurcătură?

– Dobrin?!... Din ce încurcătură să mă scoată pe mine fluturistul de frate-meu?! Doar dacă m-aș apuca să colecționez și eu bazaconii din alea, care zboară... Ne-am îndepărtat de subiect! Lilișorule scump, accepți rugămintea mea?!

– Mă mai gândesc, domnule frate-meu!

– Hai, nu mă fierbe! Nu fii rea!

– Să fim bine înțeleși! Mă prezinți o singură dată și gata. Nu ne mai întâlnim!

– Pe cuvânt de-onoare!

– Bine... Vezi că altfel te dau de gol!

Respirând ușurat că a rezolvat problema, Ticu coboră fluierând treptele spre încăperea-birou și se așază la calculator.

Sună mobilul de pe masa Elenei. Ea se uită cine o sună și închide telefonul.

După câteva minute, fratele lor cel mare, Dobrin,

intră în birou și văzându-l pe Ticu, îl salută în fugă și-l întreabă din mers:

– Bună, Lili e sus? Se îndreaptă spre scările ce duc la verandă.

Ticu îl oprește:

– Dobrin, stai! Am ceva de vorbit cu tine.

– Nu se poate s-o lăsăm pe mai târziu?

– Nu! Te rețin numai o clipă.

– Bine, atunci spune!, oftează Dobrin.

– Mai știi când a venit profesorul pe care l-ai invitat din Anglia?

– Da, ce-i cu asta?

– Te-am servit frumos? L-am primit ca pe un prinț?, insistă Ticu.

– Și acum mă șantajezi?

– Nu...! Doar îți cer un contra-serviciu.

– Mă așteptam eu, după cum ai început!

– Uite, o să vină în vizită, Philippe, prietenul meu din timpul studiilor. Te rog să-l plimbi tu prin împrejurimi. Ești mai liber decât mine și cunoști mai bine locurile.

– De acord, confirmă Dobrin, mulțumit că fratele lui nu-i cere ceva prea complicat și vru să plece.

– Mai e ceva! În Franța, i-am spus că sunt însurat, așa că o s-o prezint pe Lili ca fiind soția mea.

– Ești nebun! Lili e sora noastră!, exclamă Dobrin.

– Da, dar el nu știe asta. O prezint și după asta n-or să se mai vadă.

– Lili ce zice? E de acord?

– Da, a acceptat să mă ajute.

Dobrin dă din umeri, îndreptându-se spre verandă:

– Din partea ta, nu mă mai miră nimic!

Dobrin ajunge în verandă și se adresează cu reproș surorii sale:

– Lili, de ce nu-i răspunzi?

– Dobrin, te rog, nu te amesteca!, ripostează ea.

– Cum să nu mă amestec? Este prietenul meu.

– Nu-i adevărat! V-ați văzut doar de câteva ori și crezi că-l cunoști. Tu nu știi cum e el, de fapt. Amândoi am văzut numai ce a vrut el să ne arate. Purta o mască... Omul poate să poarte o mască, dar, vezi tu, uneori uită de ea și abia atunci afli cum e el în realitate. Apoi, nimic nu mai este cum a fost, pentru că încrederea s-a risipit ca firele de nisip luate de vânt.

Dobrin explodează exasperat:

– Lasă-mă cu poezia! V-ați prezentat peste tot ca logodnici! Ați ajuns la căsătorie și de-odată dispari din viața lui și nici nu-i dai voie să se explice.

Lili e revoltată:

– Nu e nimic de explicat. Te rog încă o dată, nu te amesteca!

Dobrin, strigând, o ceartă:

– E neomenește ce faci. Nu înțelege nimic, îți cere scuze peste scuze, te caută, plânge, ce mai vrei?!

Lili replică ironic: